

9 To jenter lå i hardtrening med rokking og satte innsamlingsrekord

10 Rune Tobiassen mener slaget i 2017 står om «sannhet»

15 Håvard Gilberg har reist seg etter en ulykke og gikk misjonsløp

HYLLEST Husbundet ledet lovsang på bibeltimene på formiddagen. (Foto Anne-Kristine Bjøragsvik Wiecek)

MAT

Visjon 2017 satte rekord i antall deltakere og antall ungdommer på «FRIK-festivalen». Sola skinte i Stavern. Folk koser seg i camping og i Tunet på Fredtun. Det viktigste for både barn, unge og voksne på sommerfestivalen, er likevel å få møte Jesus og få mat til hverdagslivet med Gud og hverandre.

Side 8-13 og 15

for hverdagslivet

Navnendring av Frikirkens fellesarbeid

Fra 1. august er "Frikirketorget" erstattet med "Frikirkens hovedkontor" / "hovedkontoret".

- De strukturelle endringene som ligger i omstruktureringen av fellesarbeidet gjort i 2011, med blant annet vektlegging av prosjektorganisering, ligger fast.

Endringen av navn skyldes ønsket om lettere kommunikasjon innad og utad, opplyser daglig leder ved Frikirkens hovedkontor Marit Ecklo Brevik (bildet).

Nyansatt i Namsos Frikirke

Det er stor glede i Namsos Frikirke over å ha fått en ny barne- og ungdomsarbeider på plass i 50 prosent stilling fra 1. august. Stillingen har vært utlyst i ett år, og i vinter ble Leonie Dorland kalt av menigheten og takket ja til tjenesten. Vi har tro på at dette blir til stor velsignelse for både store og små.

Tekst og foto: **rita aglen**

Hun hører til i menigheten, men har vært borte noen år i utlandet. Her kan du lese hva hun har svart da vi utfordret henne på noen spørsmål for å bli enda bedre kjent med henne.

- *De fleste i menigheten vet nok hvem du er, men kan du fortelle litt om deg selv?*

- Jeg heter Leonie, er 21 år, og ble født i Nederland. Da jeg var ti år flyttet hele familien (Arno, Gerda, Danielle, Janka og Natan) til Salsnes, hvor jeg har vokst opp. Vi begynte å gå i Namsos Frikirke i 2009, og jeg er utrolig takknemlig for at jeg kan kalle menigheten min andre familie, og kirken mitt andre hjem! Da jeg var 13 år ble jeg påkjørt av en bil, og var ganske nær døden. Men Gud i sin godhet bestemte at Han hadde andre planer for livet mitt, og jeg overlevde. Selv var jeg ikke begeistret for dette, og jeg våknet i sykehuset ganske sint. Jeg hadde det vanskelig på skolen og hjemme, og jeg hadde ikke lyst til å leve videre, jeg skjønnte ikke poenget. Men etter en stund med mye tvil og negative

tanker, talte Gud sannhet inn i livet mitt; at livet mitt hadde mening, at Gud ikke var ferdig med meg, og at Han hadde en plan for livet mitt. Så fant jeg ut at det eneste jeg kunne gjøre var å overgi livet til Ham, og følge Ham hvor Han ledet meg! Siden da har Han forandret hjertet mitt og livet mitt, og jeg er så utrolig glad for å være i live og få lov til å kalle meg selv Guds barn og tjene Ham, forteller Leonie.

- *Du har tidligere gått i Namsos Frikirke, men reiste ut for en tid tilbake? Fortell om hvor og hva.*

- De siste tre årene har jeg studert en bachelorgrad i historie og politikk i Exeter, i England. Det har vært helt utrolig hvordan Gud har gitt meg denne muligheten, og hvor utrolig god han har vært mot meg de siste årene. Jeg har lært så mye på skolen, men enda mer om livet og om Gud. Jeg har fått muligheten til å vitne om Jesus til andre studenter fra hele verden, og møtt mange fantastiske kristne brødre og søstre.

- *Hvilke nådegaver opplever du at*

Gud har gitt deg?

- Jeg har opplevd at Gud har gitt meg evnen til å være gjestfri og medfølende, og å bygge relasjoner for å velsigne andre mennesker. Han har også gitt meg en utrolig glede over Ordet, og formidling av evangeliet. Jeg føler også at Gud har gitt meg et hjerte for misjon, og håper å reise ut som misjonær en gang i framtiden, hvis det er Guds plan!

- *Hvordan tror du det blir å være barne- og ungdomsarbeider i Namsos Frikirke? Og hva gleder du deg mest til?*

- Jeg tror det blir en spennende utfordring, men mest av alt at det blir UTROLIG GØY! Jeg gleder meg til å være en del av familien i Namsos Frikirke, til å fortelle barn og unge om Jesus! Gleder meg også masse til å finne på masse sprell og prøve ut nye ting! Jeg gleder meg til å se barn og unge bli kjent med Jesus, bli glad i Ordet og oppleve Hans nåde og kjærlighet! I tillegg til å være barne- og ungdomsarbeider skal jeg forhåpentligvis ta et årsstudium i

GLEDER SEG Leonie Dorland er ny barne- og ungdomsarbeider i Namsos Frikirke.

kristendomskunnskap, som jeg også gleder meg veldig til!

- *Hva er din favorittbibelhistorie og hvorfor?*

- En historie som betyr mye for meg er historien om pottemakeren i Jeremia. Det er så fantastisk å se hvordan Gud bruker de vanskeligste tingene i livet til å forme oss, til å bli det vi er skapt til å være. Når vi roter det til, gir Gud ikke opp, men Han gir oss en ny start. Den historien gir så mye håp, særlig når man går gjennom ting i livet som man ikke skjønner, eller som virker meningsløst. Men Gud er trofast og tålmodig med oss, Han lager vakre ting av det knuste! Namsos Frikirke ønsker henne varmt velkommen, og Guds velsignelse og ledelse i tjenesten som står foran henne.

Synodemøtet nærmer seg

Frikirkens hovedkontor er i innspurten med klargjøring av sakspapirer til synodemøtet. Innkalling og saksdokumenter sendes til delegatene per e-post 1. september. Menighetene får sakspapirene via Menighetsposten samme dag. Synodemøtet finner sted på Stavern fol-

kehøyskole fra 2.-5. november, og i tillegg til flere viktige saker til forhandlingsmøtene, setter møtet fokus på sentrale temaer fra Luther og reformasjonen. På Frikirkens hjemmeside, under adressen www.frikirken.no/s17 legges fortløpende ressurser til synodemøtet 2017.

Vil koble sammen studenter og menigheter

Studentlink er et nytt registreringssystem, opprettet for studenter som flytter og ønskes koblet opp mot Frikirken på sitt nye studiested.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**

Eirik B. Fjellestad er prosjektleder for unge voksne i FriBU, og administrerer systemet. - Menighetene, eller studentene selv, kan fylle inn navn på aktuelle studenter som flytter til et nytt studiested og som ønsker å høre hva Frikirken tilbyr, sier han. Det eneste man trenger å gjøre er å fylle ut navn, fødselsdato og andre personalia i skjemaet som er tilgjengelig på adressen www.fribu.no/student - så vil Fjelle-

stad ta ringerunden og sørge for at kontakt blir opprettet.

MÅ TAS I BRUK

Systemet har vært tilgjengelig siden slutten av mai, og Fjellestad håper menigheter og studenter vil benytte seg av tilbudet når sommeren går mot slutten. - Drømmen er å få koblet folk sammen, men det er viktig å huske at dette kun er et verktøy. Jeg vil derfor utfordre folk i storbyene til å jobbe aktivt for å ta inn studenter. Dette er bare første steg på veien til et godt system, sier han. Fjellestad påpeker at det har vært foreslått å gjøre noe med dette i mange år, vi trengte bare å få satt det i system. - Men effekten kommer jo først når det blir brukt, så nå som systemet er på plass krever det en innsats, sier Fjellestad, og oppfordrer menigheter og studenter til å koble seg på når høsten kommer.

VELKOMMEN TIL OSLO

Fjellestad anbefaler menighetene i byene å registrere seg på en nettside kalt studentlinkup.org, en søkbar side utarbeidet for studenter med oversikt over aktuelle kirker og menigheter i byer verden over. - Her kan menighetene legge inn en kort beskrivelse av arbeidet de driver, så kommer de opp når studenter søker etter menigheter i sitt lokalsamfunn. Kraftverket i Oslo Vestre og Støperiet i Oslo Østre har allerede registrert seg der, sier han. Når Budbæreren går i trykken onsdag 16. august, er Fjellestad på plass med stand på St. Hanshaugen i Oslo, under arrangementer «Velkommen til Oslo». Der står de kristne skolelagene og flere menigheter sammen om å ønske studenter velkommen til byen, og det blir grilling, konserter, velkomsthilsen og en fin mulighet til å knytte bekjentskaper?

UNGE VOKSNE I slutten av april inviterte FriBUs satsning på Unge Voksne til lederhelg i Bergen. Her er hele gjengen samlet. (Foto: Budbæreren arkiv).

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no

Om å ta imot

Er du en som liker å gi av deg selv og dine gaver til andre? Er du godt oppdratt til å bidra i menigheten?

Da er dette ord til deg. Vi som så gjerne skal gi, må også lære å ta imot. Kanskje det siste er det vanskeligste.

Sunniva Gylver er en profilert prest, og skrev i vinter en tekst som har gjort sterkt inntrykk. En av grunnene er at hun hadde en alvorlig sykkelulykke etter at teksten ble skrevet, og etter et langt opptreningsopphold har hun fortsatt å skrive om ordene hun måtte leve i – i sykesenga. Dette ble sterk lesning for meg, og jeg ønsker denne gang å bruke lederen til å sitere henne:

«Å ta imot det livet gir av onde og vonde ting – å snakke om det, krever for meg et eget og lengre format. Det handler for meg om å snakke sant om livet og troen – sette ord på og dele, ikke tie. (...)»

For å ta imot, må jeg ha plass. Plass i hodet, hjertet, bønnene, kalenderen, hendene. Det krever at jeg stopper opp, søker stillheten og de store spørsmålene, tømmer og rydder; litt både mentalt og fysisk. At jeg gir rom. At jeg lar ting synke inn. (...)»

For å ta imot, må jeg velge og velge bort. Det er fristende å ville ha valg, men ikke ta valg, for da har jeg jo færre valg igjen. Men skal jeg kunne ha plass til å ta imot, må jeg våge å velge. Bevisstgjøre meg på at det ligger ofte et ja i den andre enden av et nei, og omvendt.

For å ta imot, må jeg øve meg i tillit. Tillit til Gud, livet, menneskene. Det kan også innebære å være nøye på hvem jeg gir hva slags tillit. Hvem jeg lytter til og deler med, hvem jeg gir makt og innflytelse over meg.

For å ta imot, må jeg tåle avhengigheten av Gud og andre mennesker; forsone meg med min egen sårbarhet. Det er ikke enkelt, særlig ikke hvis vi har erfart at ingen er til å stole på, og at uttrykt svakhet eller sårbarhet blir utnyttet og misbrukt.

For å ta imot, må jeg erkjenne at jeg ofte tar imot og gir i samme bevegelse. At det jeg gir ofte kommer tilbake til meg, og at vi alle kan være givere og mottakere på ulike måter og i ulike faser og relasjoner.»

BUDBÆREREN 1982

Formidle Guds ord

Det er godt for en redaktør å ha visse retningslinjer å holde seg til. Budbæreren er ikke redaktørens private lekegrind, men Frikirkens offentlige organ. I punkt 1 i retningslinjene for Budbæreren redaktør heter det: «Budbæreren er Den Evangelisk Lutherske Frikirkes offentlige organ. Det er derfor selvsagt at bladet gjennom sine lederartikler, kronikker og toneangivende artikler for øvrig bærer preg av det. Dette gjelder både det læremessige grunnlag og kirkesynet. Bladets oppgave er å formidle Guds ord til vekkelser, frelse og oppbyggelse. Det skal også tilskynde til helhjertet innsats for Guds rike både her i landet og på misjonsmarken. Budbæreren er også talerøye og meldingsblad for våre virkegrener og menigheter. Bladet kan derfor ikke uten videre sammenlignes med et vanlig fritt oppbyggelsesblad». Gjennom mange år har det vist seg at det ikke har vært lett å få rent oppbyggelige betraktninger til bladet, på tross av utallige oppfordringer. Referater fra møter og stevner strømmer inn, likeså stoff fra misjonsmarken – alt dette er også oppbyggelig – men andaktene har glimret med sitt fravær.

Jon Magne Lund, Bb nr 22

GUNNAR JOHNSEN
formann i Østre presbyterium

oslostorbymenighet@frikirken.no

Kristne verdier

I et intervju med VG 14 juli sier innvandrings- og integreringsminister Sylvi Listhaug at "jo større innvandring vi har år etter år, jo større press får vi på norske verdier, kristen kultur og tradisjon." En slik tankegang bryter helt med den kristne kirkes tenkning og vesen.

For det første: Kirken er i sin karakter flerkulturell og internasjonal. Det er ikke for ingen ting at vi snakker om den 'verdensvide kirke.' En av kirkens første spenninger var nettopp mellom de jødekristne og de såkalte hedningkristne. Kirken sprang ut av den jødiske kulturen og forståelsesrammen. Hvordan skulle man forholde seg når folk fra andre kulturer og med en annen etnisk bakgrunn ble en del av kirken? Mye av det Paulus skriver handler om denne spenningen. Paulus forklarer hva Jesu liv, død og oppstandelse innebar for israelsfolket med sin jødiske kulturelle forståelse og jødiske bakgrunn. Og han forklarer hvordan alle verdens folkeslag nå omfattes av løftene som ble gitt israelsfolket. Som Paulus sier det i Galaterne 3, 28 og 29: "Her er ikke jøde eller greker, her er ikke slave eller fri, her er ikke mann og kvinne. Dere er alle én i Jesus Kristus. Og hører dere Kristus til, er dere Abrahams ætt og arvinger etter løftet."

For det andre: Kirkens oppgave er ikke å forsvare norsk kultur eller å være en nasjonal kulturbærer. Kirken skal være et korrektiv og skal utfordre alle kulturer og alle politiske retninger. Vi skal forkynne evangeliet om Jesus Kristus for alle mennesker. Her i Norge bygger vi Guds verdensvide kirke der vi er. Vi bygger ikke den norske nasjonalstaten. Gjennom våre liv skal vi påvirke de samfunnene vi lever i. Vi skal stå opp mot all urett og urettferdighet, forsvare de svakeste og søke å ska-

pe fred og forsoning mellom mennesker. Men vi skal ikke søke makt. Og når den politiske makten, uansett hvordan den framstår, prøver å ta kirken til inntekt for seg selv, skal vi avvise det. Som Jesus sa det: "Gi keiseren det som tilhører keiseren, og Gud det som tilhører Gud."

Vi lever i turbulente tider. Krig, sosial uro, økende økonomiske forskjeller og miljøkatastrofer har gitt de største flyktningestrømmene siden 2 verdenskrig. Samtidig søker mange et bedre liv. Innvandring er en utfordring for velfungerende europeiske nasjonalstater. Men innvandring, hvor stor den enn måtte være, er ikke en trussel mot den kristne kirke og kristen kultur. Som kirke har vi ikke noe annet å forsvare enn evangeliet om Jesus Kristus.

Johannes Reimer, teologen, kirkeplanteren og ideologen bak Frikirkens satsing på arbeidet med misjonale menigheter, har noe å si oss om en kristen holdning til muslimer. Reimer bor i Tyskland. I en tysk by skulle det plantes en menighet. I samme by ville noen muslimer bygge en moske. Men ingen ville levere byggematerialene til moskeen. Da kontaktet menigheten gruppen som ville bygge moske og sa at de ville skaffe materialene til veie. Dette ble begynnelsen på en prosess der det ble skapt nære relasjoner mellom kristne og muslimer.

Dette er et eksempel til etterfølgelse. For en kristen kultur bæres ikke av frykt og ikke av skepsis mot det og de fremmede. Kirken bæres oppe av tro på en Gud som er Herre over denne verden. Og en Jesus som sier at vi ikke skal være bekymret for morgendagen. For han er med oss alle dager inntil verdens ende.

Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke
ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
Fast medarbeider fra
kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Budbæreren trykkes på miljøpapir
Tilsluttet Fagpressen

Fruktdyrkingens ABC

**ETTER-
TANKE**

IAN RETTEDAL

Jeg kan ikke akkurat skryte på meg grønne fingre. Å bo i toppleiligheten i en lavblokk i en drabantby med noen enkle potteblomster på terrassen, kvalifiserer ikke spesielt sterkt til gartnerarbeid. Men jeg har en fortid! Min mor vokste opp på en fruktgård i Ryfylke og far var over gjennomsnittet interessert i fruktdyrking og hadde både eple-, pære- og plommetrær rundt huset, samt et morelltre som han slet med å få til pluss noen bærbusker. Og da jeg jobbet som ung lærer i Sogndal, fruktbygda fremfor noen, gjennom flere år, bodde vi i begynnelsen midt i en diger frukthage. Det jeg kan om hagestell og fruktdyrking, i det minste i teorien, lærte jeg i oppveksten og av bonden i Sogndal, mens han drev og stelte i frukthagen sin. Her er noe av det jeg lærte:

A) Begynn med røttene! Presiserte både far og fruktdyrkeren i Sognebygda. Dette kan høres elementært ut, men er det slett ikke, og her slurver mange. De rett og slett begynner feil ved ikke å være nøye nok med å få festet nyplanten godt og riktig i jorda! Da han selv plantet et nytt lite tre, så sørget han for å få de små rothårene

godt ned i jorda. For ofte er de snurret sammen (såkalt snurrot) og trenger å vikles litt fra hverandre. Ellers fortsetter de å snurre etter at treet er plantet, og da fester de seg ikke ordentlig i jorda og gjør den nye planten sårbar for vær og vind. Dette arbeidet gjorde han med forsiktighet og kjærlighet, slik at ikke rota eller den lille planten ble skadet. For meg ble det i tillegg sterkt symbolsk at han knelte når han utførte denne oppgaven.

B) Sørg for vanntilførsel! Etter å ha fått nye treerkrutter, som det heter, i jorda, var det én ting han var opptatt av: At de fikk jevnlig tilførsel av vann! For vann er det eneste de må ha fra først av, og frost er det eneste de ikke må ha i begynnelsen. Senere tåler trærne både perioder uten vann og perioder med frost. Bonden i Sogndal brukte et sirlig vanningsystem langs bakken, og vannspredere i høyden når det ble for tørt i været.

C) Sett trærne sammen! «Fruktrær trives ikke alene», sa far. Jo, de klarer seg og kan også bære frukt stående alene, men trives ikke særlig godt, for fruktrær er fellesskapstrær. Hans enslige morelltre var et eksempel på dette. Fruktrær hører sammen ved at de hjelper hverandre til å dra nytteinsjekter til seg og til å bære frukt gjennom å pollinere hverandre. De er også «vindskjermer» for hverandre. Og de hjelper hverandre med å holde jordsmonnet på plass og slik unngå ødeleggende erosjon, fortalte bonden meg.

Hva lærer jeg av det? For det

første at det er viktig at våre åndelige ferskinger følges opp og fra fødselen av hjelpes til å feste sine spede røtter i Guds ords næringsrike jord. For det andre at de får nok og jevnlig tilgang på det livgivende vannet, Den hellige ånd, gjennom forbønn, samtale og troens fellesskap, og at vi samtidig skjærer dem for alle kalde kjødelige vinder, og den ondes drepende kuldegrader. For det tredje konstaterer jeg at på nøyaktig samme måte som fruktrærne, er vi Jesustroende «fellesskapstrær» som er til for hverandre og som trenger et varmt, nært og levende

fellesskap for å hjelpe, verne, støtte og dyktiggjøre hverandre. Guds Ord, Guds Ånd og Guds folk! Det er hva som trengs for å vokse oss modne og livssterke og fruktbærende. Det er både fruktdyrkingens og troens ABC. Mye mer kan – og bør – bli sagt om fruktdyrking for at bildet skal bli komplett, men dette er basisen, det umistelige. «Jeg er det sanne vintre, og min Far er vinbonden (før: vingårdsgårdsmannen). Hver grein på meg som ikke bærer frukt, tar han bort, og hver grein som bærer frukt, renser han så den skal bære mer». Joh.15

På samme måte som fruktrærne, er vi Jesustroende «fellesskapstrær» som er til for hverandre.

Levende steiner

Bibelen snakker om oss kristne som levende steiner, for det er vi som er kirka. En har sagt det sånn: Hvis vi gjør disipler av Jesus Kristus, så bygger Gud sin kirke! Vårt primære kall er å gjøre mennesker til disipler av Jesus Kristus. Det kan vi alle være med på. Guds rike handler om relasjoner der vi hjelper hverandre til å leve nær Jesus og nå flere mennesker med evangeliet. Vi ønsker at kirka vår skal være et sted det er godt å komme til og lett å bli med i. Så ønsker vi også å være en kirke som sender folk ut med evangeliet i hverdagen.

**Jon-Arne Frøyland
på Hamar Frikirke sine nettsider**

Gud er nær

I Bibelen kan vi lese om Gud at «Han er då ikkje langt borte frå ein einaste ein av oss. For i han er det vi lever og rører oss og er til» (Apg. 17.28). Eg veit ikkje kort bevisst du er på kor nær Gud er deg, og kor høgt han elsker deg. Eg har i løpet av dei siste åra hatt mange tunge og vanskelege dagar, eg har hatt fleire spørsmål enn svar, eg har kjent kor krevjande livet kan vere, men eg har også kjent meg trygg på at Gud er nær meg. I det gode og fine, og i det mørke og krevjande.

**Erhard Hermansen
på Herøy Frikirkje sine nettsider**

Frelse

Det er viktig å holde hovedfokus på menneskers frelse. Vi trenger å prøve oss selv på om vi har nød for menneskers frelse. Det er vel ikke likegyldig om mennesker omkring oss går forta? Gud savner kanskje naboen min, - og din. «Jesus, her er jeg, send meg», synger vi. Men lytter vi til han som kaller og sender oss? Er vi våkne for hans påminnelser? Gud kan tale nokså direkte til oss ved at han gir oss tanker og påminnelser. Kanskje blir du minnet om en konkret person. Kanskje skal du gå inn i bønn for akkurat den personen.

**Sigmund Sandåker
i Frikirkeaktuelt**

FSK på verdens nordligste speiderlandsleir

15 grupper fra Frikirkens speiderkorps (FSK) deltok på «Nord 2017», Norges Speiderforbunds landsleir i Bodø dagene 1.-8. juli.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**
foto: **SEBASTIAN HUSVIK**

Speiderlandsleiren er verdens største barne- og ungdomsarrangement nord for polarsirkelen, og verdens nordligste speiderlandsleir. På et enormt område utenfor Bodø sentrum var nærmere 9000 speidere samlet til en uke i fellesskap. Korpsleder i FSK Nicolai Feyer Puntervold forteller til Budbæreren at de første dagene ble mye brukt til å rigge gruppas område, sette opp lavvoer og telt, og bygge bord og portal. - Leiren har vært veldig bra, både speidere og ledere har kost seg med bygging og bålbrekking, sier han. Til tross for regn og lave temperaturer forsikrer han at humøret var på topp i leiren. - Det å bygge leir sammen i gruppa skaper godt samhold og er veldig spennende både for dem som har vært på leir før, og for de som aldri har vært med, sier han.

EN DEL AV NSF

Feyer Puntervold mener det er viktig for Frikirkens speiderkorps å delta når det arrangeres landsleir og med det vise at FSK også er en del av Norges Speiderforbund (NSF). - Vi i FSK har ingen spesifikke oppgaver som vi har ansvar for på leiren, men vi arrangerer rovertreff og ledertreff for alle i FSK. Også prøver vi å promotere oss selv litt ved salg av diverse FSK-effekter, sier han. Til sammen 15 FSK-grupper er med på leiren. - Jeg har fått besøkt en del av dem. Det er veldig gøy å gå rundt og treffe speidere og ledere i gruppene våre, sier korpslederen. Han synes det har vært spennende å være så langt nord på landsleir. - Det var lyst hele døgnet, så vi både la oss og stod opp i godt lys. Sola så vi ikke så mye til, og vi hadde en god del regn. Men sola viste seg av og til litt mellom skyene, sier han. Korpslederen håper speiderne sitter igjen med gode minner om masse gøy og spennende akti-

ROMSLIG Leirens hovedområde var cirka 800 meter langt og 470 meter bredt, og utgjorde leirområde for speiderne, torg og roverleir.

viteter, som igjen kan bidra til at de vil fortsette å være med og reise på leir.

LYST HELE DØGNET

Også styremedlem Simen H. Husby fra Nordseter FSK, lot seg fascinere av de lyse sommernettene i nord. - Leiren var helt vill! Det var lange og lyse dager, og vi kom oss ikke inn i soveposen før langt på natt. De lyse nettene gjorde at sovemaskene absolutt kom til nytte, sier Husby. Han syntes et av høydepunktene på landsleiren utvilsomt var turen til Nordlandsbadet, der deltakerne fikk skylt av seg lukten av bål, og ikke minst da luftforsvaret ønsket dem velkommen med en lav «fly-by» på

KONSERT Egil Hegeberg er fontfigur i «Bare Egil band», som blant annet fremførte klassikeren «Speider'n» fra scenen mandag kveld.

åpningsdagen lørdag 1. juli. Båtturen med sjøspeiderne og fisketurene er også vel verdt å nevne, for ikke å snakke om markedsdagen der de slo til med Nordseters markedstradisjon: Smores (som ifølge Husby består av en blanding av Mariekjeks, marshmallows og sjokolade). Styremedlem Oda Helene Asphjell er fra Rognan, og derfor vant til nordlandsnaturen og de lyse nettene. - Uansett er det godt å være på hjemmebane og kunne fortelle andre speidere om Salten og hva vi har å by på, sier hun. Asphjell setter pris på å få delta på KL/KS-samlinger (kretsleder/-styremedlem og korpsleder/-styremedlem, red anm), som gir mulighet for å utveksle ideer, opplevelser og erfaringer. På landsleiren har hun rukket å bli kjent med mange nye venner, blant annet fra New Zealand. - Det har vært veldig gøy, hyggelig og lærerikt, sier hun.

ALLTID BEREDT Mange ledere må til, når tusenvis av speidere samles på leir. Kretsleder i Fredrikstad, Henning Ytterstad er en av dem.

«Skam» på Skjærgårds

SEMINAR Alexis Lundh holdt en seminarserie med temaer hentet fra TV-serien «Skam». (Foto: Marie Nakken).

Skjærgårds Music & Mission Festival fant sted 4.-9. juli på Risøya utenfor Tvedestrand, der blant annet et eget «Skam-seminar» stod på programmet.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**

Bakgrunnen for seminaret er den kjente NRK-serien med samme navn, som følger en rekke ungdommer på Hartvig Nissens skole i Oslo. TV-serien har fått mye oppmerksomhet for å ta opp temaer som press, overgrep, voldtekt, seksualitet og religion på en nyskapende måte. Marie Nakken var FriBU's ansvarlige i år, og hun forteller at seminaret ble holdt over tre deler av Alexis Lundh fra Tro & Medier. - Han tok tak i temaer fra serien, og presenterte disse ut fra et kristent livssyn, sier hun. I tillegg til skam-seminarene ble det holdt en seminarrekke som het «Følg meg», der forskjellige deltakere fortalte sin livshistorie. «Følg meg» var også tema for årets festival.

GOD DØRÅPNER

Den kristne musikkfestivalen arrangeres av Stiftelsen Skjærgårdsgospel, hvor hovedmålgruppa er ungdom i alderen 15-30 år. En av de første scenene som møter publikum når de kommer over brua på Risøy er FriBUa, som er en scene driftet av FriBU. Der kan man nyte en god kopp kaffe, en sjokoladebit og slappe av med venner mens man lytter til spennende seminarer. På ettermiddagen er det mulig å delta på FIFA-turnering. - Det er mye god musikk og forkynnelse på

TURNERING FIFA-turneringen er et av mange høydepunkter under festivalen. (Foto: Marie Nakken).

Skjærgårds, og en fin anledning til å bli kjent med nye mennesker. FIFA-turneringen for eksempel, er en veldig god døråpner for å bli kjent med nye og et godt tilbud for å øke bredden av aktiviteter på øya, sier Nakken.

NATTKINO

Når mørket senker seg over festivalen trekker FriBU-gjengen ned lerretet, finner frem popcornbollen og rigger klart for nattkino. - I år viste vi dokumentarfilmen «Blood Brother», der hovedtaleren på Skjærgårds som for øvrig er en venn av filmens hovedperson, ga oss en oppdatering i etterkant av filmen. Vi viste dramafilmen «Spotlight», som illustrerer litt av bakgrunnen for at FriBU ønsker at alle lederne i barne- og ungdomsarbeid må ha politiattest, og viktigheten av det. Også viste vi storfilmen «Risen», forteller Nakken. Artister i år var blant andre Planetshakers, Newworldson, Trygve Skaug, Marthe Wang, Jesus Loves Electro, Samuel Ljungblad, Moriah Peters, Darling West og Philippa Hanna.

Fineste i Visjonscampen

Under Visjon etterlyste vi de heldige beboerne i den mest fargerike combicampen på festivalområdet. Og til slutt fant vi dem: møt familien Håland fra Østsida Frikirke!

Tekst og foto:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Dette var campingens mest fargerike boenhet. En combicamp fra 70-tallet (telt på tilhenger). Den var så godt velholdt, at her måtte det finnes noen som liker campinglivet og festivallivet. Vi etterlyste familien på sosiale medier under Visjon. På Budbæreren og festivalens egen Facebook-profil og på Visjons helt nye Instagramkonto. Til slutt fant vi dem. De var en del av en stor gjeng fra den nystarta menigheten i Kristiansand: Østsida Frikirke. 12 familier koste seg sammen og det vakte mye latter at den oransje combicampen fikk så mye oppmerksomhet fra Budbæreren.

En viss sjenanse til tross, lar familien Håland seg avbilde i Budbæreren. De trives på Visjon og i besteforeldrenes gamle combicamp. Pappa Jostein Håland er vokst opp med ferie i combicamp. - Mamma er veldig glad og stolt over at vi er på ferie i denne. Jeg har impregnert den godt, så den holdt nattas regn. Liv Heidi, Louise og Audun Håland lot seg overbevise til å bo i retro-campen.

- De var nok litt skeptiske på forhånd, men skepsisen har minket i lø-

pet av uka, sier far Jostein. Dette er andre gang familien er på Visjon. Som familie gir dette mye: tid sammen som familie (i et trangt telt), og inspirerende møter for store og små. Ungene synger visjonsangene lenge etter at vi kommer hjem, sier Jostein Håland.

- Vi er 12 familier fra menigheten, så vi har nesten gjort det til en menighetstur. Men vi prater med de andre her også, presiserer han med et smil.

Under lørdagens misjonsdag hadde pastor Rune Tobiassen i Østsida Frikirke fått med seg de tolv familiene til å stå på ulike poster hvor man gjorde aktiviteter og lek, til inntekt for misjon. (se egen sak)

- Jeg opplever at Visjon bidrar til å styrke fellesskapet i menigheten. Ved å bo tett på hverandre i telt en uke blir det mye tid til prat og lek på tvers av alder og familie. Vi kommer definitivt tilbake, sier Håland

Kreat

Ida og Hanne rokket i to og en halv time og samlet inn 10600 kroner til misjon! De og resten av visjonsfolket samlet inn 332 000 kroner til Visjon i år. Østsida Frikirke stilte med tolv familier som organiserte aktivitetene. - Jeg er full av beundring over hva Østsida menighet mobiliserte, sier misjonsleder Terje Bjørkås.

Tekst og foto: **ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK**

SAMMEN Misjonsfokusert i år var på innvandrerarbeid. Flere som er blitt integrert i Frikirken, deltok på Visjon

da-Linn Jacobsen og Hanne Eikeland (begge 12 år) fikk sponsorer til å betale for hvert minutt de klarte å stå med en rokking uten å stoppe. Til sammen fikk de kr. 68.- pr minutt. Dette skulle gå til misjonsprosjektet på Visjon. Jentene satt i gang rokkingen, og klarte utrolige 2 timer og 30 minutter. Norgesrekorden fra 1972 er cirka 2 timer. Sluttsummen inkludert en enkelt gave ble 10600,-.

Terje Bjørkås møtte jentene som også i fjor rokket for misjon og han var rørt og takknemlig. - Vi har øvd mye siden i fjor og er fornøyd, sier Ida og Hanne.

Tre kollekter, salg i misjonstelt og misjonslørdagen har gitt 332 000 til Frikirkens misjonsarbeid.

- Etter jubileumsmarkeringen under fjorårets Visjonsuke, der alle utsendingene pluss frivillige var med og bidro til at vi fikk en storslått jubileumsmarkering og ikke minst ett formidabelt økonomisk resultat, tenkte vi nok at vi under årets Visjon måtte legge ambisjonene noe lavere. Særlig er det å arrangere misjonslørdagen ressurskrevende, og i år visste vi at bare tre av utsendingene ville komme hjem for å delta på Visjon. Under en samtale med Rune Tobiassen tidlig i vinter antydte jeg at vi var usikker på om vi ville makte å lage misjonslørdag på årets Visjon. Hans reaksjon var umiddelbar - "misjonslørdagen på Visjon er kjempeviktig - vår menighet tar ansvaret", forteller Terje Bjørkås.

- I ettertid er jeg full av beundring over hva Østsida menighet mobiliserte av kreativitet, innsats og arbeidsglede. De var med og ga oss en fantastisk lørdag i tunet på Fred-

iv misjonslørdag

tun, om enn med noe annerledes profil enn vi har hatt tidligere, men mitt inntrykk er at alle storkoste seg. At en menighet stilte opp og tok ansvar for misjonslørdagen var av uvurderlig betydning for oss – det gav oss i misjonsavdelingen mulighet til å holde de andre misjonsaktivitetene på tilnærmet samme nivå som tidligere år. Gode tilbakemeldinger fra deltakerne på misjonsfrokostene og ikke minst fra de nærmere 20 av våre nye landsmenn som deltok på sjelesorgseminaret gjør at vi ser tilbake på årets Visjon med stor glede og takknemlighet, sier Bjørkås til Budbæreren.

SUPERGLADE Misjonsfokus i år var på innvandrersarbeid. Flere som er blitt integrert i Frikirken, deltok på Visjon. Misjonsleder Terje Bjørkås møtte Ida-Linn Jacobsen og Hanne Eikeland like etter at de hadde rokket inn over ti tusen kroner til misjon.

MORO Misjonslørdagen bestod av mange aktiviteter og moro. Her ser vi Oskar Hadland og Thore Søvik fra Lyngdal som fungerte som «sportsreportere» for å inspirere til mer konkurranse og mer penger til misjon.

Se side 15, om misjonsløp.

Jeg er full av beundring over hva Østsida menighet mobiliserte av kreativitet, innsats og arbeidsglede.

Ønsket å bli grillet i å møte innvendinger

I et fullsatt auditorium holdt Rune Tobiassen seminaret «Grill en kristen». Både unge og voksne seminardeltakere fikk gjøre nettopp det: stille han sine spørsmål. Komme med tvil og innvendinger som de selv hadde, eller som venner ofte målbærer. Seminarformen fengte unge og voksne!

Tekst:

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Det ble en dynamisk seminarform, hvor deltakerne preget innholdet. Det ble gjort videoopptak og overført direkte på Visjons Facebook-side. Der kan seminaret i sin helhet sees i etterkant.

- Tvil er ikke troens motsetning. Tvil vil komme og gå sammen med troen. Vi må ikke være redd for tvilen, men undersøke den og ikke la den få så mye makt. På den annen side trenger vi ikke forstå alt i kristen tro eller kunne forklare alt. Troen er en relasjon til Jesus, sier Tobiassen. Men det er ikke noen motsetning til at visse ting kan forklares.

Han har skrevet Masteroppgave innenfor trosforsvar og sa til forsamlingen at vi som kristne må få vekk fokuset fra om man er for eller mot evolusjonslæren. Spørreordet vi må konsentrere oss om er «hvorfor», ikke «hvordan». Bibelen gir ikke svar på alle vitenskapelige spørsmål, det er ikke dens hensikt, men den gir svar på «hvorfor» og «hvem» som står bak skaperverket.

- Hvor er det da slaget står i diskusjonene i 2017?

- Slaget står ved spørsmålet om sannhet. I dag må man si at alt er like sant. At alt er like gyldig. Da blir det likegyldig... Magnus Malm skrev en artikkel i STREK om Putin og Trump. De er ikke opptatt av sannhet. Så lenge de blir valgt, er det uinteressant på hvilket grunnlag. Både Putin og Trump sprer så mye «sannhet» eller alternative fakta, at folk ikke vet hva som stemmer.

Tobiassen henviser også til sin egen hjemby Kristiansand, hvor diskusjonen om sannhet har vært svært aktuell.

- Det er ikke lov å si at noe er sant i dag. Sannheten er relativ. Man blir stempla som intolerant når man hevder at noe i Bibelen er sant og absolutt. Dette ble det

SENTRAL I tillegg til å være taler, fikk Rune Tobiassen med seg folk fra Øst-sida Frikirke til å organisere misjonslördagen og aktivitetene som skulle foregå på Visjon. Dette samarbeidet setter frikirkens misjonsstab stor pris på (se egen sak).

en stor sak ut av, da jeg var formann i komiteen for fellesmøtene i Kristiansand og ble profilert som motstander av homofilt ekteskap. Det har vært tøft å bli stempla som intolerant, sier han.

Tobiassen er klar på at han som pastor ikke ønsker å dømmes andre, og i hans menighet er alle velkommen.

- Voltaire definerer toleranse som at selv om han er dypt uenig med noen, så vil han dø for at de skal kunne mene det de gjør. Det er ekte toleranse. Jeg vil ikke fortelle andre mennesker hvordan de skal leve og de skal få hevde sine meninger, sier Tobiassen.

MEN han vil også kjempe for egen rett til å mene det han gjør, og ikke bli diskvalifisert eller stemplet som intolerant.

- Jeg vil si at det er intolerant å si at noe er intolerant... Samfunnet i dag er blitt slik at man ikke kan si at det finnes EN vei til sannhet; at Jesus er den eneste vei til Gud. Dette må vi våge å stå opp for. Men vi må møte våre meningsmotstandere med respekt og kjærlighet. Det er selvsagt, sier Tobiassen.

Under seminaret henviste han til boka «Grill en kristen». Der skriver Rune Tobiassen ett av kapitlene, som svar på spørsmål nummer 17 av 20 innvendinger mot kristen tro: «Hvorfor skal Gud absolutt bry seg om min seksualitet?»

Boka er gitt ut av Laget og NLM Ung.

Rekordmange ungdommer på Visjon

Ungdomscampen på Visjon har skiftet navn til FRIK Festivalen, og satt ny rekord med 230 deltakere.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**

Foto: **HANNE MARIE SKAAR**

Jeg vil oppsummere festivalen med en setning mange i Frikirken har hørt før: Vi bygde et åpent fellesskap der ungdommene ble sett, fikk et møte med Jesus og fikk utrustning til å leve som hans etterfølgere i hverdagen, sier leder av FRIK Festivalen Hanne Marie Skaar. - Dette her er FriBUs målsetning med en liten twist. FRIK Festivalen var stort. Det var stort å se rekordmange deltagere på festivalen, men aller størst var det å se ungdommenes respons til forkynnelsen. Flere ungdommer tok imot Jesus for første gang og det var fest i himmelen, og på Fredtun, sier hun.

FANTASTISK INNSATS

Med 230 deltagere på FRIK Festivalen, satte Visjon ny rekord med antall ungdomsdeltakere. - De fylte virkelig Campspot-teltet med god stemning og liv. Det var gøy å se at mange ungdommer kom uten familie, selv om Visjon er for hele familien. Vi ønsket å legge til rette for nettopp dette, og håper å se enda flere nye ungdommer neste sommer. Som leder, kan jeg heller ikke la være å nevne mine 39 medarbeidere, som gjorde en fantastisk innsats dagen lang. Deres helhjertede tjenervilje sørget for at våre deltagere ble sett og tatt vare på, fra morgen til natt. De sørget for å gi deltagerne en god festivalopplevelse, og jeg er skikkelig takknemlig og stolt, sier Skaar.

LAVVOLEIR

Budbæreren skrev tidligere i år at FRIK Festivalen ville legge opp til en enda sterkere festivalfølelse enn tidligere, med åpen cafe på dagtid og lavvo-leir. Under påmeldingen i Checkin var det mulig å skrive hvilken menighet man eventuelt tilhørte, og oppgi alder og hvem man ønsket å dele lavvo med. På den måten kunne for eksempel ungdommer fra nabomenigheter koble seg på hverandre. - Lavvoleiren fungerte godt under festivalen. Ungdommene ble plassert etter ønsker gitt ved påmelding, kjønn, alder og bosted. Jeg håper de fleste ble fornøyde, for det var ikke bare enkelt å fordele over 150 ungdommer inn i lavvo, innrømmer Skaar. Likevel opplevde hun få klager, heller et inkluderende fellesskap, hvor ungdommer fikk bo med både gamle og nye venner. - Hvert telt og hver lavvo hadde en leder som stakk hodet inn da det ble ro i leiren, for å snakke om dagen og forkynnelsen. Dette har vi fått gode tilbakemeldinger på, både fra deltakere og ledere. Jeg håper samtalene har blitt til ettertanke og utrustning til HVERdag med Jesus og våre medmennesker, sier Skaar.

VIKTIGE MØTER

For Hanne Marie Skaar gjorde kveldsmøtene med forkynnelser, lovsang og forbønn størst inntrykk. - Det å se tretti ungdommer gå til forbønn onsdag kveld, og fem ganger så mange knele ned ved scenen for å motta Herrens velsignelse og utsen-

IDYLL En gjeng ungdommer og noen ledere tok turen ned til Stavern for å bade og kjøpe is.

delse lørdag kveld, var rått. Guds nær-
vær fylte Stavernhallen og ungdommer
fikk et møte med Jesus, noen for første
gang og mange på nytt, forteller hun.
Tilbakemeldinger fra samtaler i campen,
tyder på at mange ble sterkt berørt, og
ønsker å leve ut troen på Jesus i hverda-
gen. - Slike historier fra lavvocampen, er
med og skriver historie i Norge og ver-
den i dag, understreker Skaar. - Også
Campspot ble en suksess. Medarbeider-
ne sørget for hyggelig stemning, spill,
nybakte boller og mange liter smoothie,
og sammen med aktivitetsteam kunne vi
tilby vidt opplegg for alle dagen igjen-
nom. Deltakerne fra Hånes Frikirke dro
i gang den daglige dosen med "Grip
mikrofonen", og jeg kan ikke si annet
enn at FRIK Festivalen overgikk alle
mine forventninger, sier Skaar.

KONSERTER

Nytt av året var to konserter på FRIK
Festivalen, med henholdsvis Radiate og
Ole Josè fra Jesus Loves Electro. Sist-
nevnte sørget for at fengende rytmer og
kropper i sving fylte Stavernhallen fre-
dag kveld under Visjon. - Ole ønsket å
spille "dunk-dunk" musikk for Jesus
allerede som tenåring, og i kjelleren på
Hamar Frikirke fikk han utvikle sitt ta-

lent. Ole oppfordret oss til ikke å tenke
smått eller umulig om våre drømmer.
Når vi tror på en levende Gud, er ingen
drøm for liten eller dum til at Han kan
bruke den til å bygge Hans rike, slik han
bruker Ole med musikken. Gud er ikke
en vi drar på besøk til når vi har behov
for det. Nei, Gud er til stede konstant i
våre liv, og det var Han som skapte mu-
sikken, festen og gleden. Konserten med
Ole Josè vitnet om nettopp dette, sier
Skaar, som tror det kommer minst like

mange ungdommer på neste års festival.
- Tilbakemeldingene jeg har sett, fått og
hørt røper at det kommer minst like
mange gira ungdommer på FRIK Festi-
valen neste sommer. Det har gitt mer-
smak. Jeg har ikke sett evalueringsskje-
ma fra deltakerne enda, men jeg gleder
meg til å se hva de mener fungerte godt
og hva som kan bli gjort annerledes til
neste år. Tidligere YESS og nå FRIK har
vokst og forbedret seg for hvert år, der-
for arrangerer vi FRIK Festi

FULLSATT Fra lørda-
gens kveldsmøte i
Stavernhallen, der
Eivind Landro holdt
tale og lovsangste-
amet fra Trond-
heim Frikirke sto
for det musikalske.

MORGENMØTE Grethe Bjørnstad Ravneng holdt andakter for barna på UngVisjon.

Beste festivalopplevelse

- Visjon 2017 har uten tvil vært min beste festivalopplevelse til nå, og Frik Festivalen ble en stor suksess slik jeg ser det. Spesielt barn og unge som har en god festival, er veldig hyggelig og inspirerende å se, sier festivalleder Børge Greaker. Hans beste minne fra festivalen er alle de blide folka. - Det var mange blide ansikter. Alle de frivillige lederne og deltakerne som bidrar på dugnad, er helt

Holdt seminar om kristent hverdagsliv

Brekker vi nakken som kristne, eller lever vi våre liv med hensikt? Det var temaet da ekteparet Mari og Yngve Kolltveit holdt seminar sammen på Visjon.

Tekst: **GEIR ARNE JOHANSEN**
Foto: **ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK**

Mange av dagens familier lever i utgangpunktet hektiske liv med jobber, videreutdanning, hus som skal bygges eller vedlikeholdes, muskler som skal trenes, barn som skal kjøres rundt og heies på, foreldreutvalg som skal fylles og terrasser som skal utvides, sier Mari og Yngve Kolltveit. Familier som engasjerer seg i menighet holder på med alt dette, men i tillegg går de på gudstjenester i helgene og er ellers gjerne engasjert i ulike virkegreiner og tjenester. - Det er fantastisk å få være en del av slike fellesskap, men det er jo litt opplagt at summen kan bli ganske heftig. Og midt i dette skal vi ha tid til å pleie parforhold, familieliv og tid med Jesus. Det er ikke for pyser, sier ekteparet, som selv har kjent på at det er krevende å skulle strekke til på alle plan.

MÅ JUSTERE KURSEN

- Vår styrke, men også vår store svakhet, er at vi kan strekke strikken

langt. Så, ja, av og til kan livet kjennes litt halsbrekkende, men det gode er at vi kan ta nye valg og hjelpe hverandre til å legge bort noe. Ofte handler det også litt om de små valgene; Hvor perfekt må det strengt tatt være før cellegruppa kommer inn dørene? Og; vi trenger jo ikke akkurat å servere tapas? Seminaret på Visjon var ment for alle som kan kjenne at dette er utfordrende. De fleste par og familier har ifølge Kolltveit perioder med god balanse mellom hvile, familieliv, tjeneste og arbeid og andre perioder hvor det kjennes skikkelig uoverkommelig. - Det handler vel mest om at vi stadig må justere kursen, her som på andre områder i livet. Følger vi ikke med på hvor vi er på vei, kan vi plutselig se oss rundt og lure på hvordan vi havnet her.

MÅLER OSS SELV OG HVERANDRE

- Opplever dere at vi som kristne måler oss selv og hverandre etter innsats og prestasjoner?

- Ja, er ikke det ganske typisk menneskelig? Men vi trenger ikke å gjøre

det! Det er ganske frigjørende når vi lar det ligge. Gir man mye inn i menighetslivet, kan man bli skuffet over andre som tilsynelatende bruker mindre tid. Gir man lite inn, kan man få dårlig samvittighet og føle at man svikter fellesskapet. Da er det godt å vite at vi kan «spille foran et ettmannspublikum»; Gud. Da blir vi også mindre opptatt av hva alle andre gjør og tenker, sier ekteparet Kolltveit.

VÅG Å SNAKKE OM DET

De mener det er avgjørende at vi som par, og som menigheter, hjelper hverandre til å vende blikket og livene våre mot det som er viktig til enhver tid. - Noen ganger står vi i situasjoner hvor vi ikke har så mye valg; hvor vi må håpe at strikken holder og be om styrke for dagen. Men ganske ofte er livene våre resultat av valg vi tar, på godt og vondt. De påpeker at det er farlig å tenke at vi må ha funnet «den perfekte balansen» før vi lever et liv med hensikt. - Så vi er så frimodige at vi tror at vi gjør det - også de dagene vi ikke strekker til. Dette handler ikke

avgjørende for at Visjon er og blir en superbra festival. Tusen takk! - Jeg synes vi hadde ei flott uke med variert program, der vi videreutviklet festivalpreget noe mer. Familiegrupper etter HITS for alle, var en spennende og viktig endring i årets program, sier synodeformann Jarle Skullerud. - Jeg hadde mange gode opplevelser under Visjon. Hvis jeg skal trekke frem noe spesielt, må det være morgenmøtene for UngVisjon. Det er fantastisk å få bruke Stavernhallen til dette også, og

sterkt å oppleve god formidling til en lyttende barneflokk før de går ut til aktiviteter. Jeg vil også nevne at vi i år ble velsignet med et team fra Operasjon Mobilisering, som var med og hjalp til med forskjellige oppgaver. De betalte sin egen reise fra Australia og USA for å være med som medhjelpere på festivalen.

GØY Barna kunne på forhånd melde seg på aktivitet som foregikk etter morgenmøtet.

om å finne et nytt område vi skal være supermennesker på. Men likevel må vi iblant våge å snakke om det er noe vi bør endre på, mener de.

HØYE KRAV

- Enhver tid har sin utfordring, men det er så utrolig mye vi skal være perfekte på nå. For vi skal helst ikke være "midt på treet". Ikke bare skal vi rekke alt vi tidligere har nevnt, men vi skal også vise at vi lever spennende og meningsfulle liv. Vi skal følge opp barna (som selvfølgelig skal lykkes i sine aktiviteter) gjennom hele uka, lage sushi på fredag, gå på topp-tur på lørdag og ha et supert opplegg på GT på søndag - og vi skal gjøre alt dette foran kamera, slik at også andre får del i hvor ekstremt meningsfulle og givende liv vi har ... I tillegg jobber de fleste 100 prosent og må kanskje opp med PC-en etter at barna har lagt seg. Vi tror nok at kravene har blitt høyere. Kanskje har også toleransen for at livet også byr på "onde dager", eller middelmådige dager, blitt lavere? Så, faren for å "brekke nakken"

MØTELEDERE Mari og Yngve Kolltveit ledet bibeltimene på Visjon, i tillegg til å være seminarholdere.

er kanskje mer til stede. Men vi kan også hjelpe hverandre til å ha både hoder, hjerte og nakke i god behold, sier Mari og Yngve Kolltveit. - Hva tenker dere er løsningen for å kunne leve et liv med hensikt? Finnes det enkle svar på dette? -Det gjør det selv-sagt ikke. Livet har så mange nyanser, gleder og sorger. Enkelt sagt har vi både behov for å vende oss innover og ta vare på oss selv, utover mot mennesker for å bety noe for andre og oppover mot Han som har skapt oss. De fleste av oss må vel iblant innrømme at noen av disse områdene forsømmes iblant, men de gode nyhetene er jo at vi kan vende på rattet og ta noen valg som er gode for oss og andre. Men dypest sett er det heller ikke så komplisert; hensikten med livet vårt er å kjenne Jesus og ta imot hans nåde - akkurat i dag.

Fra pastor til terapeut

For et drøyt halvår siden sluttet Yngve Kolltveit som pastor i Hånes Frikirke, etter 15 år i stillingen. I dag jobber han som familierapeut ved Sørlandet sykehus.

Under avdeling for barn og unge psykisk helse (BUP), har Kolltveit funnet en annerledes, men meningsfull, plass å tjene i Guds rike. - Der møter jeg barn, ungdom, par og familier til samtaler. Daglig, ja mange ganger for dag, ber jeg om å få kunne formidle Guds kjærlighet, visdom og håp uten et åndelig språk. Det er en sunn øvelse for en som har vært mest i menighetsarbeid i mange år, sier Yngve Kolltveit. Det er nå litt over et halvt år siden han sluttet som pastor i Hånes Frikirke i Kristiansand. Da hadde han vært der i 15 år. Før det var han seks år i Sula Frikirke, ved Ålesund. I en mindre stilling var han også et års tid og backet ledelsen i Birkeland Frikirke.

Yngve Kolltveit

PRIVILEGIUM

Det beste ved pastorjobben handlet for Kolltveit om en kombinasjon av tre ting. - For det første handlet det om å forkynne og undervise. Det er veldig fint og lærerikt å få dykke inn i Guds ord og dele av det jeg finner. For det andre har det vært meningsfylt å kunne bidra med noe i møte med enkeltmennesker og par som opplever livet utfordrende. For det tredje har det vært utrolig flott å få være med og lede tre menigheter sammen med andre overgitte mennesker. Det har vært et enormt privilegium å få være en del av disse fantastiske menighetene. Ellers må jeg få si at for meg har Frikirkens rammer med konservativ teologi og frihet i former appellert til meg som pastor, sier han.

ALLTID PÅ

- Noe av det flotteste med å være pastor handler om at det ikke først og fremst er en jobb, men et liv. Du lever med menigheten. Du går ikke først og fremst til en jobb. Det syns jeg er utrolig fint. Samtidig er det også krevende. På en måte er du alltid på «jobb». Når du er med venner, når du er hjemme, når du er på foreldremøte og når du går på butikken. Det å alltid være «på» koster iblant litt, erkjenner Kolltveit. - I tillegg må jeg nevne at det å føle at vi stadig skulle hatt flere ledere for å kunne nå lenger, også har kjentes i magen iblant. Samtidig er det ikke bare jeg som har tatt valget om at jeg skal være pastor. Dette har påvirket hele familien. Mest på godt, tror vi, men noen ganger har det også hatt sin pris. Min kjære Mari har både vært min største kritiker og beste støttespiller på alle måter, sier han. Mari og Yngve Kolltveit hadde i utgangspunktet ingen drømmer om Sørlandet. - Men da kallet fra Hånes kom for andre gang, fikk vi ro for at det var dit vi skulle for rundt 16 år siden. Jeg sluttet ikke som pastor i Hånes fordi jeg opplevde meg ferdig, men fordi Mari og jeg opplevde det var riktig å overgi lederskapet til andre i forhold til de prosesser som menigheten var i. Som familie er vi fortsatt en del av Hånes Frikirke.

Reformasjonens betydning for misjon blant jøder

Martin Luthers forhold til jødene er et omstridt og belastet tema. Det er særlig de sterkt kollektivt fordømmende utsagnene i skriftet «Om jødene og deres løgner» som har vakt strid og skapt forståelse av lutherdommen som anti-jødisk. Luthers utsagt kan oppfattes som en arv av fra kirkenes lange anti-judaistiske tradisjon, men er likevel langt på vei skjerpene i ordbruk og fordømmelse. Det er absolutt grunn for oss lutheranere å ta et oppgjør med denne delen av Luthers forfatterskap og forkynnelse.

Forsoning mellom jøder og lutheranere er i høy grad tiltrengt, sier den jesustroende jøden og teologen Richard Harvey. Og han legger til: Dessverre har jeg observert lite av dette, og opplever at mange lutheranere ikke forstår hva jøder, inklusiv jesustroende jøder, føler. Dette er en stor sorg for meg, sier Harvey, fordi jeg vil at min jødiske familie skal få høre gode nyheter fra lutheranere, inklusiv unnskyldning og vilje til å rette opp det som er sagt galt.

Nå finnes det også en annen side ved Luther: Han anerkjente og understreket Jesu jødiskhet, og la særlig vekt på å gå til den hebraiske grunnteksten ved oversettelsen av Bibelen til tysk. Chad Foster, som både er rabbinerutdannet og luthersk teolog, påviste nylig i et foredrag på Caspari Center den nære forbindelsen mellom Luther og jødiske ledere, og den gjensidige berikelse dette hadde ført til.

Virkningshistorien av reformasjonens Bibelfornyelse og gjenoppdagelse av evangeliske sannheter er særlig interessant i et misjonsperspektiv. Misjonsvekkelsen gjennom pietismen og brødremenigheten (herrnhuterne) førte til nytt syn på det jødiske folk og Israels fortsatte utvalgelse. Lederen for brødremenigheten, grev Zinzendorf, så med glede på at flere jøder sluttet seg til menigheten, og uttaler på profetisk vis følgende i 1743: «Saken med jødene vil utvikle seg videre, inntil det blir en menighet av dem, som vil omskjære barna, holde sabba-

ten, og senere bo i Orienten». Denne visjonen nådde også Norge, og førte til opprettelsen av «Foreningen av Israels Venner» i Stavanger 1844, det som senere er blitt Den Norske Israelsmisjon.

Flere initiativ ble etter hvert tatt til protestantisk misjon overfor jøder, særlig i «det jødiske beltet» mellom Østersjøen og Svartehavet, der jøder var blitt tvangsflyttet og samlet. Flere vekkelse brøt ut i siste halvdel av 1800-tallet. En undersøkelse utført av Alfred E. Thomson viser at omkring 200.000 jøder kom til tro i denne perioden, blant dem også rabbinnere. De fleste sluttet seg til ortodokse og katolske kirker, men over 3.000 også til protestantiske kirker, særlig lutherske. Selv om disse tallene ikke kan etterprøves, er det mange eksempler på at luthersk misjon spilte en avgjørende rolle.

Det ble gjort noen få forsøk på å etablere egne menigheter for «hebreiske kristne». Dette syntes imidlertid ikke å lykkes i særlig stor grad. Det er først 100 år senere, i kjølvannet av jesusvekkelsen i USA, at vi opplever vekst i menigheter med en tydelig messiansk-jødisk profil, først i USA og Israel, men etter hvert også i andre land.

Kommunismens makt-overtakelse i Øst-Europa etter andre verdenskrig medførte forbud mot misjon og utenlandske organisasjoner. Misjonsledere samlet seg i Edinburgh i juni 1949 for å drøfte muligheter for fremtidig misjon blant jøder. Alle avviste den nyetablerte staten Israel som misjonsfelt, med ett unntak: Den norske misjonær Magne Solheim dro. Basert på rumenske immigranter ble det startet opp menighetsarbeid i Haifa og Tel Aviv. Eliaskirken og kristent senter i Haifa ble reist (1971), i dag bedre kjent som Beit Eliahu.

På dette tidspunkt hadde Frikirken eget «Israelsvirke». Gaver ble formidlet videre til andre organisasjoner, blant annet «Judarnas Vänner» i Sverige. Daværende leder for Firkirkens Israelsvirke, Ragnvald Ask, var blant dem som ønsket et nærmere samarbeid

med Den Norske Israelsmisjon (DNI). Bakgrunnen var dels ønsket om et sterkere fokus på misjon, dels ønsket om et tettere luthersk samarbeid. Høsten 1976 ble det sendt en henvendelse til Frikirkens menigheter, med det resultat at et stort flertall ønsket nærmere samarbeid.

Sommeren 1977 fattet derfor synodemøtet følgende vedtak: «Synoden ber synodestyret i samråd med Israelsvirket å finne samarbeidsformer med Den Norske Israelsmisjon som best kan ivareta vår kirkes evangeliske og sosiale ansvar for Israel». Flere modeller for organisatorisk samarbeid ble drøftet. I første omgang ble det etablert et samarbeid knyttet til Bibelselskapet i Israel og bibelbutikken i Tel Aviv. På midten av 80-tallet ble det også drøftet mulighet for å sende ut egen misjonær til Israel i samarbeid med DNI. Aktuelle kandidater ble vurdert, og resultatet ble en person på korttidsopphold.

I 1990 ble det undertegnet en avtale mellom DNI og Beit Eliahu menigheten der DNI anerkjenner Beit Eliahus selvstendighet med fullt ansvar for, og myndighet over egen virksomhet. Grunnlaget for samarbeidet var blant annet den lutherske bekjennelse. I den prosessen ble Samuel Aweida tilbudt stipend for teologiske studier ved Frikirkens seminar, med den intensjon å vende tilbake som menighetsleder eller ungdomspastor. I 1993 ble Samuel Aweida kalt til tjeneste som pastor for menigheten.

Det finnes i dag ingen synodal struktur blant messianske menigheter i Israel. Samtidig med prosessen om selvstendiggjøring av Beit Eliahu, ble det vurdert å etablere en luthersk synode, bestående av det som da ble regnet som tre lutherske menigheter. Denne prosessen førte av ulike grunner ikke frem. Beit Eliahu har også i en viss grad beveget seg bort fra luthersk identitet og teologi til evangelikal interkonfesjonell menighet.

Den unge messianske bevegelse har vært opptatt å finne egen identitet der det har vært viktig å understreke tilknytningen til

resten av det jødiske folk. Mange har derfor lagt vekt på å leve så jødisk som mulig, med den frihet evangeliet gir. Omskjærelse av gutter og sabbatsfeiring er slike identitetsmarkører som i den forbindelse er viktig, slik Zinzendorf fremhevet for over 270 år siden. Tilknytningen til, og enheten med den universelle kirke har blitt nedtonet. Dels skyldes dette en redsel for ennå en gang å bli assimilert blant et ikke-jødisk flertall, dels skyldes det også manglende forståelse i kirkene for å akseptere et jødisk nærvær.

Vi ser imidlertid tendenser til at mye er i endring. For det første er den messianske bevegelse alt splittet i mange fromhetstradisjoner og på flere lærespørsmål, slik kirken ellers er det. Å finne frem til en messiansk teologi og tradisjon som bygger bro over 2000 år er en umulighet. For det andre er det en trend at grupper med felles bakgrunn og forståelse finner sammen i strukturelt samarbeid. Det er derfor ikke usannsynlig at vi om noen år vil se ulike synodale kirkestrukturer også blant jesustroende jøder i Israel. Da bør det også være rom for en luthersk messiansk menighet. Vi har et par eksempler på unge israelere som de siste årene er kommet til tro, og som er blitt overbeviste konfesjonelle lutheranere. For det tredje ser vi en våknende interesse for messianske jøder og Det nye testamentet blant grupper av ortodokse jøder. Det er vanskelig å spå hva en eventuell vekkelse i dette miljøet vil føre til, men den tidligere nevnte Chad Foster kan være et eksempel: Sønn av jødisk mor og baptistisk far, utdannet rabbiner, endte han opp som overbevist lutheraner. Da er det ikke Luthers anti-jødiske utsagn som er grunnen, men den lutherske teologi og dens forankring i Det gamle testamentet og den jødiske tenkning.

Rolf G. Heitmann,
generalsekretær i
Israelsmisjonen

I samråd med Frikirkens
fagteologiske råd, i
anledning Lutherjubileet

Budbæreren er en arena for samtale og debatt i Frikirken. Kronikkene kommer inn under den vide overskriften

“Forum for frie frender”.

Redaksjonen vil forbeholde seg retten til å forkorte leserbrev som overstiger 300 ord.

Begrunnelsen for opprettelse av menighetsstyre i Frikirken

Begrunnelsen for opprettelse av menighetsstyre i Frikirken (Synodesak 15/2017) fra Stavern, Brunlanes og Kristiansand menigheter ble oversendt synodestyret 3. mai for videreformidling til menighetene/utsendingene til kommende synodemøte. Den ble lagt ut på BBs debattsider 26. mai (red merk: www.budbarer.no/debatt) og presentert i BBs papirutgave (nr 6), der det også sto på trykk et innlegg fra Finn Isaksen, Randsund menighet, der han etterlyser årsaken til at begrunnelsen ikke forelå før fristen for menighetsbehandling. Her kommer forklaringen:

På grunn av sykdom og noen misforståelser om frister og tilbakemelding mellom synodestyret og forslagsmenighetene rakk vi ikke å få begrunnelsen for vårt forslag ut i tide. Men i dag melder daglig leder Marit Ecklo Brevik fra Hovedkontoret at begrunnelsen blir lagt ved sakspapirene til synodemøtet, som sendes til delegatene (og menighetene) pr. e-post 1. september. Med hele begrunnelsen på BBs debattsider på nett og i papirutgaven i starten av september skulle det være tid og anledning for å gjøre seg opp en mening om saken før synodemøtet starter 2. november. Vi oppfordrer

derfor til meningsutveksling i menighetsråd og menighetsmøter - og til personlige kommentarer på nettsidene.

Ellers takker vi Isaksen for hans påpeking av det sentrale ordet i NT om at de eldste skal vie seg til «bønnen og tjenesten med Ordet» (Ap.gj. 6,4). Vi mener nok at dette ligger under som begrunnelse for vår sterke understrekning av de eldste som åndelige og visjonære ledere, men lover å la det komme tydeligere fram i begrunnelsen som nå blir sendt til menighetene.

Så håper vi på gjennomslag på synodemøtet for opprettelse av et menighetsstyre som ikke lenger

bare består av ordinerte prester (eldste og pastorer) valgt på livssti, men med en bredere sammenheng: menighetsvalgte med særlig innsikt i økonomi, forvaltning og administrativ ledelse, eldste og pastor med åndelig og visjonært lederskap, diakoner som fellesskapsbyggere, FriBU-representanter med sitt engasjement for barne- og ungdomsarbeid o a. Kjør debatt på BBs nettside - og i menighetene. Lykke til!

Arne Kristiansen,
sekretær for
samarbeidsmenighetene

KNUT HØYLAND
Grimstad

Hvorfor driver vi studentarbeid?

Det er et spørsmål jeg har stilt meg selv en del ganger de siste par årene. For to år siden var Grimstad Frikirke en menighet med forsvinnende få studenter og unge voksne.

De fleste av våre egne ungdommer flytter fra byen etter videregående. Noen kommer tilbake, når de skal etablere seg med familie, andre ender opp i andre deler av landet.

Fra tid til annen dukket det opp i kirka en Frikirkegutt eller jente fra Trondheim eller Halden som var kommet til byen for å studere og noen ganger var det en student eller to innom som tok «menighetsrunden» i byen. Noen enkelte kom igjen - og ble engasjert i menigheten, selv om vi ikke hadde et spesielt tilbud til studenter, mens mange så vi bare den ene gangen.

Dette ønsket vi å gjøre noe med. For studentenes skyld og for menighetens skyld. Derfor ble «Støperiet - Grimstad» startet opp vinteren 2016. En viktig motivasjon var å ha et tilbud for studenter i

byen - en mulighet for å samles, få god bibelundervisning og ikke minst finne seg et åndelig hjem i en «normal menighet». Det er i dag 3500 studenter i Grimstad. Det fins mange kristne arrangementer rettet mot studenter i byen - og likevel er det et fåtall som finner seg en menighet de kan høre til - i de årene de bor og studerer her. Kunne vi være et slikt åndelig hjem - ville det ha stor betydning for studentene og for menigheten.

At dette har stor betydning for menigheten vet vi fordi mange av aktive og sentrale personer og familier i menigheten i dag - er her på grunn av studentarbeidet som ble drevet i menigheten for 25 år siden. På begynnelsen av 90-tallet hadde vi et ungdomskor som het Exlex - og som etter hvert tiltrakk seg flere og flere studenter. Sam-

men med menighetens egne ungdommer - dannet de en stor og aktiv gjeng som betyr mye for menigheten den dag i dag. Ikke alle studentene ble i Grimstad etter studietiden, men noen ble og noen kom tilbake til byen, etablerte seg her og ble en del av menigheten.

Når vi nå startet opp nytt studentarbeid - håper og tror vi at det kan ha den samme langsiktige effekten på menigheten. I det siste halvannet året som vi har drevet Støperiet har vi sett gradvis vekst. Vi har hatt mellom 20-40 studenter på samlingene. Det er fortsatt en god del gjennomstrømming av folk. Noen ser vi igjen på gudstjenester og andre arrangement i menigheten. Noen få går inn i en tjeneste i menigheten. Men hva den virkelige effekten blir vet vi kanskje bare når vi ser tilbake om 20 år.

Gikk sitt viktigste misjonsløp

I år var misjonsløpet ikke kun for ungdom, men mange barn og voksne var også glade for å kunne delta. Stor idrettsglede og misjonsiver. Det var dog en deltaker som skilte seg ut. Like før start gikk mor Vigdis Gilberg fra Stavern på podiet på Tunet og fortalte om sønnen Håvard. Dagen etter Visjon i fjor kom han i en alvorlig trailerulykke og han måtte skjæres ut av bilen. Han kunne ha mistet livet og legene kjempet lenge en kamp for å beholde bena hans. Kun EN blodåre fungerte ned til benet og holdt foten i live. Mange har bedt for han og familien fra denne dag og mor Vigdis ser det som et under at han ikke trengte å amputere bena. Han har hatt utallige operasjoner og går i

dag med skinner på sine to ben. Moren utfordret folk til å sponse han, slik at han kunne samle inn mye til misjon med de få rundene hun regnet med at han ville klare. - En runde er flott, to runder er et

mirakel, sa en rørt mor før start. Håvard tok fatt på rundene og gikk i stedet for å løpe. Det ble likevel fire runder. En utrolig kraftanstrengelse for Håvard Gilberg. Mor Vigdis og alle andre på Tunet var

både rørt og imponert.

Bildet viser gledesscener i målområdet og innsatsen Håvard og mange andre gjorde. (Foto Anne-Kristine Bjørgsvik Wiecek)

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

JAN LØKKEBORG

Å være pilegrim

Jeg skal på pilegrimsvandring igjen. Og det å være pilegrim er å se hverandre slik vi egentlig er. Jeg sier til de vi leder at du sier så mye om deg selv som du vil.

Det er ingen plass som er så bra å bli kjent med andre, som under vandring i Guds store katedral. Merkelappene synes å blåse vekk og vi kan se inn i øynene på dem vi vandrer sammen med. Det er merkelig hvordan merkelapper og vår bakgrunn lett kan bli som filter og fareskilt i møte med andre. «Kjærligheten er et sted å feste blikket», synger Anne Grete Preus.

Og det er sant at først når vi fester blikket i hverandre, og ser på hverandre slik vi egentlig er, så vokser kjærligheten. Vi er selvsagt også glad for at Jesus ser oss slik vi er, og likevel elsker oss. Han elsket oss først.

En av de største komplimentene jeg har fått var denne: «Du er litt vanskelig å beskrive, du Jan, du passer liksom ikke inn i noen bås». Og det er vel med meg som med kyr og andre dyr, at vi liker ikke så godt båsen, men trives best i «åpnne landskap». Jeg er nemlig en pilegrim...

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhytlig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Svein Kr. Waale** har levert følgende bidrag

Først i ilden

I 2010 ble det etablert et felles krematorium for alle byene i Vestfold ved Tassebekkrysset i Sandefjord, rett ved E18. Det var høytidelig åpning og representanter for de berørte kommunene, styret, de ansatte og de som hadde vært ansvarlig for byggingen var til stede. Ordføreren i Tønsberg ledet arrangementet, og snora skulle klippes. Så sa han: «Og nå gir jeg ordet til fylkesmann Erling Lae som er førstemann i ilden!»

Svein Kr. Waale utfordrer Gunnar Hammersmark

FAKTA:

Navn: Astrid Fjeldly Lande **Alder:** 22 **Sivilstatus:** Gift, ett barn
Menighetstilhørighet: Råde Frikirke **Virke:** Barne- og ungdomsarbeider

Ny barne- og ungdomsarbeider i Råde Frikirke

GLEDER SEG Astrid Fjeldly Lande ser frem til å jobbe med barn og unge i Råde Frikirke.

Når Astrid Fjeldly Lande starter som barne- og ungdomsarbeider i Råde Frikirke, ønsker hun å støtte og oppmuntre ungdommene til å leve som stolte sønner og døtre av Gud.

- Hva gleder du deg mest til i jobben som barne- og ungdomsarbeider?

- Jeg gleder meg mest til å få lov til å bruke tid med ungdommene, investere i livene deres og kunne få prate om livet. Jeg håper jeg kan få være med å støtte og oppmuntre dem til å tørre å leve som stolte ungdommer som sønner og døtre av Gud, for det er ikke bare-bare i dag.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- Da jeg var konfirmant fikk jeg tildelt bibelverset fra ordspråkene 4:23, så det har jeg følt har vært litt «mitt» bibelvers.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- Jeg syntes det er så kult å ha et motto som bygger på felleskap. Vi mennesker kan ha en tendens til ofte å ville konkurrere, men her er det snakk om å jobbe sammen og løfte hverandre opp. Det er så bra!

- Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?

- Jeg har en liten sønn på straks ett år, som elsker å fly rundt og oppdage nye ting, så jeg bruker mye tid på å dulte etter han og passe på at han ikke spiser opp noe han ikke burde spise opp.

- Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?

- Det har jeg definitivt, men det er ganske mange. Jeg har mange i livet mitt som inspirerer meg på forskjellige måter til å leve som Jesu etterfølgere. For å dra frem et par, har jeg en mamma med et hjerte som flyter over av omsorg. Det er alltid plass til en til, og hun bryr seg om alle på en genuin måte. Jeg har også en bestevenninne som brukte ett år på å studere Bibelen på et dypt plan, noe som er til stor inspirasjon. Men hvis jeg skulle endt opp med én så må det vel nesten bli Jesus, uansett hvor klisjé det kan høres ut. Han er jo optimal og suveren.

- Hva liker du å gjøre på fritiden?

- Jeg elsker å bruke tid med venner og familie. Ingenting slår date med mannen min, kvalitetstid med sønnen min eller en god samtale eller spill-kveld med storfamilien eller venner.